

μπαϊράμι

μπαϊράμι, το, ουσ. [<τουρκ. bayram (= μουσουλμανική γιορτή)], υπαίθρια γιορτή: «κάθε φορά που έχουμε μπαϊράμι στο χωριό, όλος ο κάμπος αντιλαλεί απ' τα νταούλια και τα κλαρίνα».

- *κάνει με το μυαλό του μπαϊράμι*, βλ. φρ. *κάνει με το νου του μπαϊράμι*.

- *κάνει με το νου του μπαϊράμι*, ονειρεύεται, υποθέτει, φαντάζεται ευνοϊκές εξελίξεις ή ευχάριστες καταστάσεις: «δε διαβάζει καθόλου και κάνει με το νου του μπαϊράμι να πετύχει στο πανεπιστήμιο || κάθε καλοκαίρι κάνει με το νου του μπαϊράμι να πάει κι αυτός διακοπές».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας